

Marko Novak

OGNJENI VALOVI VSTAJENJA

I.

Mar Êrosa kdaj oživim?
 (Zdaj ga gledam pred seboj
 le zgolj nemega v kipu . . .)
 Te še lahko v hodnikih sna
 zadene s puščico v pobegli sij zavesti?
 Sin bogá vojne je in lepote iz morske pene
 [-je zaljubljenost sploh kaj drugega kot vojna dveh
 lepot?].

Če Êros ne, ti sam ponajdem še en splav v svetu tëme
 in ti pot v luč povrnem.

Tik pod srajco utripa si izpulim levo rebro:
 zakrito v stihe
 ti jo pošljem kot rešilno vrv,

da se mi iz večnih senc raztrganega vala
 dvigneš nazaj v prsni koš
 k bitju smrti.

II.

Ali pa brez vsake pomoči
 privezan k valu najinega drugega vstajenja
 brez poprej izrisanih poudarkov?

Ne prihajaj le kot usihajoča strela,
 najtišja prav na dnu, kjer naj udari.

Pusti strasti, naj se same razletijo iz ogledala,
 ki stoji na pol poti med nama.

(Na obali snidenja
pasti iz kosov mraka.)
Ko mrk pospraviva čez rob neba,
potegneva izpod oblakov gradove.
Vrneva se spet tja,
kjer sva si nekoč odgriznila nogé.

III.

Res zdaj, ko sva si v valu tretjega objema,
potrebni perzijska preproga
čez tvoje skalnate boke
in ponarejeni biseri z bazarja
okrog jutranjega vratu?
Da skriješ svoj skorajšnji odhod?
(Brez vsega si (še več) kot z vsem!)

Namesto prta iz tkanine
te takó oblečeno zalijem z morjem
ter ukradene školjkine lupine
vrnem besnemu Egeju –
na krvaveča nadržja v grobu.

Najina gola obrisa v vodi
kot oči plitvine v globini ne-najdenih obzorij,
z oseko dvignjene čeri okamenelih pesmi.
Najini duši kot plesalca,
ki sledita zvokom letnih časov
na programu vesoljnega kvarteta.
Brusili sta, iz kipeče pene,
ki drgneta različne premce
v ladjevje iz soli.

IV

Je vesolje, v katerem zdaj lebdiva,
zgolj neprešteta jata,
ki se skozi trnkovo uho
ujame na gladini?

Razseljena galeba
se med kozmičnimi ptiči
kot otoka z gorečimi očmi
zlivava na grmado.

Iz bližine na četrtem valu
se v ognjenem plimovanju
stiskava v obzorje nepreglednih valovanj.

V

Enkrat naj še podkožni tokovi krvi iz daljave
pridrvijo čez podstrešne bregove.

Potem naju nebo lahko
vseli v pogrebno senco.

Po bojnem plesu napol živi trupli
brez jeder, brez okončin
zaideva še petič iz povorke mrliških ogrinjal
v goli, tavajoči pesek.

A namesto okostij s kupa
premaganca, ki v valovitem morju
zmagujeva na begu.

VI

Tedaj si se mi iz skrivališča k večerni uverturi
z grobišča spuščениh jader,
vetru za nemirnim hrptom,
prikradla kot sončna nevihta z napetim platnom
na kratek jambor jutra brez vrnitve.

Kot ujeti čredi, ki se je izmuznila njegovemu krmilu,
se zdaj maščuje veter ter naju žení v noč.

V molče pobeglem toku iz črne vode
prižgeva sveči,
da svetita v zasedi,
ko z neprispelo ladjo potoneva v zalivu.

– Da si v razgled sedmega vala
preoblečeva ramena?

Za tvojim golim hrptom,
za valovito špansko steno
se odpira ravno morje
in skrivajo tuneli.

VII

In kdaj se spet združiva v podzemlju v en glas,
da skupaj poskusiva suite v tonu večnega bobnenja?

Afrodita, suženj se ti skrivam le v trenutkih,
plodov daljših bivanj ne obiram.

Čeprav slepota v praznem nebu nad Pirejem,
se zdi lepota skritega telesa
v tvojem razlitem kosu ogledala brez-smrtna,
ko duši ruši meje časa.

Podojiva se z nebeškim mlekom,
popijva Hebin nektar,
poglejva, kako je ne-smrt brezupna!

Bodiva si potem vsaj dobra,
če sva že na zunaj grša kot bogovi –
lepota je preveč okrutna,
da bi bila od tega sveta.

Operiva s sebe še to zemeljsko bogastvo, ki naju ločuje,
[in sva si ga nagrabila po sedmih krogih],
da so najine skrbi s tem do konca strte
in poti med nama postanejo povsem odprte.
Razgaljena brez primesi mesa
lahko v grobnici morskega šumenja
počakava na čudež ponovnega vstajenja.